

Her er et oplæg til en eller flere historier....

Grib en tråd, en person, en idé og fyld den ud.

Sæt farver og detaljer på personerne – giv dem et liv. Skriv, hvad du tænker, der er sket eller kunne ske..... eller vil ske senere...

Dette afsnit af historien finder sted i Danmark engang i 50-erne eller tidlig 60-erne. Men måske er dette afsnit bare et tilbageblik midt i en fortælling, der foregår lige nu...hvem ved??

Og dette er ikke nødvendigvis begyndelsen. Det kan lige så godt være midten eller slutningen.

Kun fantasien sætter grænser!!

Her er oplægget:

Der sidder en ung pige i en togkupe. Hendes hår er brunt og lidt krøllet, og hun sidder med en bog, som hun læser i, men det er tydeligt, at hun ikke er særlig koncentreret, for hun ser ofte op fra sin bog og ud ad vinduet. Hun er ikke specielt køn, men i grunden heller ikke grim. Hun har en ret høj pande og nogle ret markante kindben. Ja, der er noget ved hendes ansigt, som får een til at se på hende gang på gang. En uro; måske, eller en årvågenhed? Som om hun hele tiden er lige ved at springe op fra sit sæde og styrte ud af kupeen.

Det er sådan den ældre kvinde tænker, som sidder skråt overfor hende. Hun har skævet til hende flere gange, mens hun uforstyrret og rutineret strikker videre. Det er noget lyseblåt. Børnetøj, måske? Tænker den unge pige, da hun en enkelt gang lader blikket glide over til den ældre dame, der stadig har frakken på, selvom det er ganske varmt i kupeen. Frakken er grønlig og med skind på kraven og ærmerne. Kvalitet. Men af den gamle slags. Og den virker noget slidt. Men måske har hun set bedre dage, den gamle. Tænker pigen.

Kvinden retter sig lidt i sædet, lægger strikketøjet og famler i tasken. Hun fisker et bolsche op og putter i munden, og tager samtidig et stykke papir op. Et billede måske?

Der går en skygge over hendes ansigt, da hun ser på papiret. Men det er der ingen der ser.

Toget standser. Der gæses forbi ude på gangen. Døren til kupeen åbnes og de to kvinder ser op på samme tid. En midaldrende mand kommer ind og anbringer en kuffert oppe på bagagehylden over sædet. Bag ham står en kvinde, som nok er hans kone. Hun ser lidt fortabt ud. Manden er temmelig kraftig og pruster en del, da han

løfter kufferten. Kvinden er lille og tynd og samler frakken om sig og holder lidt krampagtigt i den lysebrune håndtaske. De sætter sig – manden ved vinduet overfor den unge pige og konen ved siden af, og der smiles afmålt og nikkedes. Men ingen siger noget. Toget sætter i fart og længe kører de af sted i stilhed kun afbrudt af strikkepindenes knitren og lyder af avissider, der vendes. Manden læser BT.

Toget slingrer en del, og et tørklæde glider ned og lander i skødet på den lille tynde kone, som farer lidt forskrækket sammen og smiler så afvæbnende til den unge pige. Det er nemlig hendes tørklæde, der er faldet ned fra hylden. Den unge pige smiler undskyldende, da den tynde kvinde rækker hende tørklædet, og der udveksles et par almindeligheder. Lige nok til at stemningen i kupeen letter en smule.

Ved næste station er der ikke så mange rejsende. Alligevel går døren op igen og mand i en mørk frakke og hat kommer ind, lægger frakke og hat og løsner sit slips. Han sveder en del og sætter sig larmende og nikker jovialt rundt til alle og begynder at tale om vejret. Den slags er jo altid sikkert og neutralt!

De to mænd taler videre. Lidt snak om avisens indhold, om det som sker uden for vinduet. Den unge pige holder øjnene på sin bog og den talende mand forsøger at se, hvad hun læser. Han prøver også at indlede en samtale med den strikkende dame, men hun er ikke så villig til samtale, så lidt efter lidt dør samtalen ud, og tavsheden sænker sig.

Toger gør holdt ved en større station. Der er mange, der går ud og ind, og fløjten lyder. I sidste sekund springer en ung mand på toget, sådan ca. på alder med den unge pige. Han går ned at gangen og ser ind i kupeerne, for at finde en plads, men der er efterhånden godt fyldt i toget. Han kommer til kupeen med vores lille selskab og opdager den tomme plads, åbner døren og træder ind, og alle i kupeen ser op.

De ser på den unge mand. Han har brunt og lidt krøllet hår, en høj pande og ret markerede kindben, og samme urolige udtryk i ansigtet som den unge pige. Deres øjne mødes og i begges ansigt er der et udtryk af forbavselse. De andre i kupeen ser fra den ene til den anden – frem og tilbage igen og igen.

For de to unge mennesker ligner hinanden så meget, at det umuligt kan være en tilfældighed. Og dog virker det som om de slet ikke kender hinanden.

Og det er som om tiden står stille i kupeen og alles øjne er rettet mod den unge mand, som står i døråbningen.

Et par ideer – hvis du mangler ideer til at komme i gang:

Hvad strikker den ældre dame og hvad er det for at papir hun kigger på?

Hvorfor er den unge pige så urolig – eller er det uro??

Hvordan er forholdet mellem ægteparret _ er de overhovedet gift?

Hvad laver den svedende mand?

Og hvorfor ligner de to unge mennesker hinanden som to dråber vand???

Hvem er disse mennesker, som tilfældigt mødes i toget? Og hvorfor sidder de i det tog lige nu?

HUSK – du behøver ikke skrive om alle personerne. Du kan blot vælge en enkelt og digte videre.

Send din historie/historier til mig, og jeg vil prøve at samle trådene og sender jeres fortællinger rundt. Så må vi se, hvad der kan komme ud af dette. Jeg venter spændt!